

Romani 12:9

Dragostea să fie nefățarnică. Urâți răul; alipiți-vă binelui.

Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. ἀποστρυφῶντες τὸ πονηρὸν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ.

„... nefățarnică...” ἀνυπόκριτος

„Dragostea nu poate fi fățarnică”, am fi tentați să spunem; „aceasta ori este, ori nu este; dar fățarnică, oricum nu poate fi”. Fără îndoială, dragostea adevărată nu poate fi fățarnică, dar avertismentul apostolului Pavel trebuie că are totuși substanță, căci firea slabă și mediul înșelător și corupt în care trăim, precum și ispitele de tot felul, ne pot ademeni să murdărim dragostea adevărată pe care dorim să o avem, transformând-o astfel în altceva, ce nu mai seamănă cu dragostea decât prin veșmintele cu care, plini de grijă, am fi gata să învelim felurile porniri rele ale inimii noastre. Am putea ajunge astfel să trăim cu iluzia că dragostea față de Dumnezeu și de aproapele nostru este cea care ne mână să facem o faptă sau alta, când de fapt poate că nu este altceva decât dragostea de sine care stă în spatele acțiunilor noastre. Ai ajutat vreodată un om necăjit? De ce oare: pentru că îi doreai binele, sau pentru că te-ai temut ca nu cumva să ajungi și tu cândva ca el și să nu fie nimeni care să te ajute? Ai făcut ceva în sprijinul copiilor orfani? Ce te-a determinat să faci asta: dragostea pentru ei, sau teama că dacă nu faci ceva în acest sens, mâine-poimâine aceștia pot deveni criminali și îți vor da în cap în plină stradă? Poate că cineva ar zice: „Nu contează; important este să faci binele”. Ba contează!... Poate chiar mai importantă decât fapta este motivația ei. Cum spune tot apostolul Pavel într-un loc:

Și de mi-aș împărți toată avuția și de mi-aș da trupul să fie ars, dar fără să am dragoste, nimic nu-mi folosește. (1Corinteni 13:3)

Sau poate că, dorindu-ți un anumit lucru, ai procedat imediat la obținerea lui și abia după aceea ai căutat argumente prin care să(-ți) demonstrezi că de fapt nu pentru tine ai făcut tu toate acelea, ci pentru binele tuștiu-cui? Poate că te-ai și felicitat după aceea, descoperind cu plăcută surprindere cât de altruist ai putut să fii de fapt.

Probabil că una din marile ispite ale vieții de credință este aceea de a masca interese meschine în hainele dragostei; acesta este și unul din marile pericole în care se află cei ce sunt curați și sinceri în sufletul lor, dar care se lasă adesea prea ușor înșelați de haina de miel blând pe care o îmbracă oamenii aceia comparați în Scriptură cu niște lupi (Matei 7:15; Fapte 20:29), gata să devoreze orice oaie a turmei care nu caută să rămână sub grija păstorului. Există o mare mulțime de oameni care străbat pământul în lung și-n lat căutând să facă prozeliți pentru o sectă sau alta, punându-și masca dragostei și a credinței peste lăcomia de bani și de plăceri neîngăduite care de fapt îi mână să facă ceea ce fac. Uneori folosesc în lucrarea lor șantajul moral sau religios și sensibilitatea naturală a oamenilor pentru lucrurile sfinte; alteori cumpără cu bani credința oamenilor pentru a realiza un număr cât mai mare de adepti, din nevoia de a-și justifica activitatea în fața celor ce-i plătesc să facă asta. Întotdeauna au existat și oameni curați la inimă, care, mânați de „râvna evangheliei păcii” (Efeseni 6:15), au dus în lume vestea bună a împăcării lui Dumnezeu cu oamenii prin Isus Hristos (2Corinteni 5:19), dar niciodată n-a fost să lipsească din lume și cei care s-au folosit de Evanghelie doar ca pretext pentru fel și fel de mârșăvii. Toate acestea, precum și multe altele asemănătoare, sunt tot atâtea motive solide pentru ca orice creștin să ia în serios avertizarea cu privire la posibila pervertire a dragostei pe care Dumnezeu o dăruiește curată, cu mână largă, oamenilor.

„Urâți... alipiți-vă...” ἀποστρυφῶντες... κολλώμενοι

Este oare posibil ca omul să facă aceste lucruri - adică să urască răul și să se alipească binelui - printr-o decizie luată odată pentru totdeauna, după care viața lui să se desfășoare în deplină siguranță, întotdeauna alături de ceea

ce este bun, ferit fiind după aceea de orice rău? Într-adevăr, omul se va găsi la un moment dat în punctul acela de răscruce în care lasă în urmă toate relele și, născut din nou, este înfățișat înaintea lui Dumnezeu ca o făptură nouă, perfect curată. Dar acțiunea de a se feri de rău și a se alipi binelui nu se încheie aici; dimpotrivă, lupta aceasta a omului abia aici începe și va dura până la sfârșitul viețuirii lui pe pământ.

Poate că cineva și-ar pune întrebarea: „Dar de ce mai este nevoie de curățirea omului prin jertfa lui Isus Hristos, dacă pericolul de a cădea în păcat este în continuare același, și omul nostru poate chiar va mai păcătui împotriva lui Dumnezeu?” Pentru că fără jertfa lui Isus, omul, din pricina poverii păcatelor și a conștiinței vinovăției sale înaintea lui Dumnezeu, nu are putere nici să se ferească de rău și nici să se alipească binelui din toată inima; probabil că nici nu poate avea tragere de inimă să facă asta cu tot dinadinsul, căci știe - sau cel puțin simte - că vina sa, cauzată de păcatele din trecut, nu poate fi ștearsă de faptele sale bune ulterioare, oricât de multe și de importante ar fi acestea. Iertarea din partea lui Dumnezeu îi va da însă putere, căci, odată cu ea, orice faptă bună va străluci de-acum nepătată, și orice greșeală pe care o va face îl va îndemna să se pocăiască cu adevărat înaintea lui Dumnezeu, căci înțelege bine ce pierde dacă lasă să rămână între el și Dumnezeu vreun păcat neiertat, oricât de mic și de lipsit de importanță ar părea el.

Privind cu atenție natura răului și natura binelui, vom înțelege destul de ușor că răul are întotdeauna tendința de a se întinde - de la sine parcă - oricât de mult: oricât de mult i se permite, de fapt. Binele, dimpotrivă, dacă nu este susținut, vitalizat, tinde să moară. Răul nu are nevoie întotdeauna să lupte pentru a câștiga: uneori (adeseori, de fapt) este suficient ca omul să-i cedeze un pic - să facă un mic compromis - pentru ca răul să-și realizeze scopurile nestingerit. Binele, pe de altă parte, nu poate câștiga decât luptându-se, căci vrăjmașul lui va încerca întotdeauna să-i stea împotriva, căutând să-l doboare. Percepția noastră este că diavolul este mereu la pândă, căutând să ne răstoarne de pe calea curată a credinței; cu alte cuvinte, răul încearcă permanent să ne învaluiască și să nimicească orice pornire de bine, dacă s-ar putea. Vedem adesea petrecându-se în jurul nostru lucrări rele, deosebit de complicate și de „eficiente” în ce privește distrugerea binelui și suntem tentați să spunem că asemenea lucruri complicate și extrem de rele nu s-ar putea întâmpla decât dacă o minte de om diavolească, extrem de inteligentă, ar sta în spatele tuturor acelor lucruri, plănuiindu-le cu minuțiozitate. În realitate, s-ar putea foarte bine să nu fie așa: răul nu are nevoie de cine știe ce plan elaborat pentru a-și atinge scopurile. Este suficient ca oamenii să cedeze puțin doar, renunțând a mai lupta pentru prezervarea binelui, și răul se va întinde ca un cancer. Ar fi ca și cum o cetate, aflată sub asediu, și-ar păzi toate porțile și le-ar fereca bine, dar lasă totuși neastupată o mică spărtură în zidul ei gros de câțiva metri. Chiar și numai unul câte unul de-ar putea intra dușmanii pe-acolo, ar fi destul o noapte pentru ca cetatea să fie împânzită de aceștia și cucerită. Binele nu poate conviețui cu răul. Cine crede altfel, se va asemăna probabil cu conducătorul acelei cetăți, care, deși știe de spărtura din zidul cetății sale, trece cu vederea acest amănunt, considerându-l fără importanță, minunându-se în continuare de măreția zidurilor cetății și a tăriei porților sale: curând, își va da seama însă cât de ușor un rău mic se poate transforma într-o catastrofă.

Este de importanță covârșitoare ca omul să se ferească de orice lucru rău: dacă nu face asta, el demonstrează înaintea lui Dumnezeu că, în sufletul lui, nu s-a dezlipit cu adevărat de cel rău. Să vrei să faci răul cu bună știință? Și în același timp să vrei să intri în împărăția lui Dumnezeu? Dar încă din vechime cuvântul lui Dumnezeu răsună prin glasul proorocilor, spunând despre calea ce urma să fie deschisă de Isus Hristos că...

*„... se va numi Calea cea sfântă: nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți”
(Isaia 35:8)*

Felul în care umbli pe calea vieții pământești arată cum ești de fapt în sufletul tău și care sunt năzuințele tale. Intențiile inimii tale, dacă nu le-ai părăsit aici, le vei duce cu tine dincolo de moarte. Dacă acestea au fost după voia lui Dumnezeu, vei ajunge acolo unde ajung cei ce trăiesc după voia lui Dumnezeu; dacă nu, destinația ta va fi desigur alta. Și nu vei putea să spui că nu este corect așa, căci ai demonstrat de-a lungul întregii tale vieți că asta ai dorit: fie una, fie cealaltă.

Poate va zice cineva că partea de învățătură morală a Bibliei nu este prea importantă, ea referindu-se la lucruri simple, pe care oricine le poate înțelege, și că ceea ce este important este partea profetică: să cercetezi adică și să înțelegi sensul adânc, spiritual, al proorociilor Bibliei. Fără îndoială că este important să înțelegi proorociile Bibliei, căci ele, împreună cu împlinirea lor, reprezintă probabil elementul esențial prin care omul poate să ajungă să creadă în Dumnezeu, nu orbește, ci în bună cunoștință de cauză. Căci lucrurile acelea au fost spuse oamenilor cu mult înainte ca ele să se întâmple, pentru ca atunci când se vor fi împlinit, ei să creadă că

Dumnezeu a vorbit. A minimaliza însă importanța învățaturii morale ar fi, cred, un lucru periculos. Este ca și când ai crede despre tine însuși că ești imun la atacurile și ispitele diavolului; ca și cum versetul ce-l analizăm aici nu ți se adresează și ție. Dar chiar întorcându-ne la prooroci: oare nu pentru a întoarce poporul de pe căile strâmbe și păcătoase îi trimite Dumnezeu în slujbă? Când proorocii vorbesc poporului despre pedeapsa ce va veni peste ei, sau despre mântuirea de care unii se vor bucura, ei nu fac altceva decât să descrie dinainte cele două căi împreună cu destinațiile lor, pentru ca oamenii să știe bine ce aleg. Moise, de exemplu, vorbește amănunțit despre blestemele de care ar avea parte israeliții dacă se abat de la legea lui Dumnezeu, și despre binecuvântările de care s-ar bucura dacă umblă după Lege. Din perspectiva omului care ascultă ce spune proorocul, acesta este esențialul: să umble potrivit cu voia lui Dumnezeu. Restul este folositor omului pentru întărirea credinței lui, astfel încât, umblând pe calea cea bună, să fie pe deplin încredințat că împlinește voia lui Dumnezeu și, dimpotrivă, să se teamă ori de câte ori realizează că a alunecat de pe cale. Dacă minimalizezi rolul învățăturilor morale ale Scripturii ar trebui să-ți analizezi cu atenție resorturile interne ale sufletului, care te determină să faci astfel de judecăți: nu cumva asta vine dintr-un îndemn tainic al sufletului, nu de a minimaliza doar, ci de a disprețui de fapt aceste învățături? Și dacă este așa, nu cumva se văd în faptele vieții tale felurite încălcări (subtile, probabil, precum resorturile ce le-au determinat) ale acestor învățături? Sau măcar o lipsă de discernământ sau de pricepere atunci când te afli în fața unor decizii importante de natură morală? (Precum un om care este pus să facă o treabă pentru care nu are experiență și se simte nevoit să spună: „Nu știu cum să fac asta; eu la așa ceva nu mă pricep...”)

A te feri întotdeauna de rău și a te alipi binelui înseamnă a-ți păstra tot timpul neprihănirea, îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu. În plus, neprihănirea aceasta este ca o platoșă care te apără împotriva săgeților arzătoare ale celui rău (Efeseni 6:14,16). Iar platoșa aceasta este la fel de importantă în lupta creștinului ca și celelalte piese din panoplia lui Dumnezeu - precum cingătoarea adevărului, încălțăminte râvnei evangheliei păcii, scutul credinței, coiful mântuirii și sabia Duhului - cu care orice creștin este înzestrat (Efeseni 6:13-17).